

Viděl jsem
Jak si Slunce nárokuje kopce
Vráží horké klíny do prázdných pevností
Pyšně vstupuje do měst
A razí v ulicích lesklé šachty

Jeho andělé v podivných uniformách
Se nesli na tichých nohách šelem
Prostředky silnic a po dlažbách
Pohledy upřené do oken

Na náměstích stály zlaté tanky
Z hlavní vyvěral hmyz
Jedovatá zeleň
Život
Život pod Sluncem
To slovo pálilo z rozhlasu, z plakátů
Z pochodových rytmů
Přísných paprsků
Strachu bylo mezi lidmi tolik
Že se dal koupit
V malých místnostech
Se stolní lampou
Coby podobiznou toho jejich vůdce

Říkal jsem si utéct
Utéct
Znám rokle a převisy
Znám ty cesty
Skryju se v mokré listí
Ale nebyl jsem sám
Ještě té noci jsme se milovali
Nazítří přišla celá bledá
Vyprávěla strašné věci
Zněly jako báseň
Podél parkové zdi stálo
Devět odsouzených
Řad zářivých katů proti nim
Vteřina před výstřely
Vtom
Nad nimi zastudila mračna
Kati znejistěli, sklonili své zbraně
Vytoužený déšť po víc jak roce
Ona však šla dál a ani nevzhlédla
Po levé ruce čím dál bližší déšť
Po pravé ruce váhající soud
A obě ruce svázané
Šla po hranici, zastavenou chvílí
A neudělala nic, nic nevykřikla
Neuměla, nemohla
Nesměla
Byla si příliš jista, že
Déšť poleví
Chlapce popraví

Ve schránce žhnuly dopisy
Bylo to vidět z dálky

Utéct a skrýt se
Ale nebyl jsem sám
Do kufru jsem si sbalil
Hlavně knížky

Potom už jsem ji neviděl
A takových nás tam bylo mnoho
Prý jsme chtěli žít moc málo
A ani jinak neuměli
Nemohli
Nesměli
Po příjezdu nám uřezali
Víčka a stíny
Ti sluneční je naházeli do jediné jámy
Ještě se hýbaly
Když na ně dopadalo vápno
A brzy přestaly přicházet noci
Jediná jáma, jediný den
Horečka a její ostrý zápach

O svém bohu jsem s ostatními
Mluvil jen jednou
Smáli se, několik naslouchalo
Ale nestálo za to
Zapamatovávat si tváře
Někde daleko se prý bojovalo
Těžké kapky srážely vazy zlatých měst
Ale pro mne v tom nebyla naděje
Cítil jsem chřtán Slunce
Za dveřmi pecí
Cítil jsem
Že cítí mne

Myslel jsem na noc, již teče voda
Na omítku šedého domu
Na ni
Na mokré listí a cesty
Po nichž jsem neutekl
Myslel jsem na svého boha
Netečného a vzdáleného
Nemodlil jsem se
Ani mu nespílal
Snad jen trochu modlil
A trochu spílal
Když přišel čas mého poledne
Byl jsem slabý a klidný

Ivo
Přichystej nové tělo
Z betonu, železa, plechu a rtuti
Projdu Sluncem a povstanu
Po tvém boku a vývodu z něj

Hořím
Něco ze mne se vrací
Do přítmi střepů a starých lednic
Do míru tvého vláčného díla
Do vlhké špíny

Do skartu.